

Sygn. akt I C 1627/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2017 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

1. zasądza od K. S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 340,20 (trzysta czterdzieści 20/100) złotych;
2. zasądza od K. S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 340,20 (trzysta czterdzieści 20/100) złotych;
3. zasądza od K. S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 33,60 (trzydzieści trzy 60/100) złote z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty;
4. zasądza od K. S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 299,28 (dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć 28/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1627/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2016 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin

– Zachód w L., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. wniosła o wydanie przeciwko K. S. nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zasądzonego od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.583,10 złotych,

w tym: 1.400 złotych tytułem niespłaconej kwoty pożyczki z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 124,10 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie z ramową umową pożyczki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od udzielonej pożyczki od dnia następnego po dniu wymagalności, tj. od dnia 8 stycznia 2015 roku do dnia 28 grudnia 2015 roku oraz 59 złotych tytułem opłat windykacyjnych wraz z odsetkami ustawowymi

za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty sądowe i koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki odnawialnej (...)PL numer (...) zawartej w dniu 15 lipca 2014 roku przez K. S. z wierzycielem pierwotnym (...) sp. z o.o. na odległość w trybie art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim. Uzasadniając swoją legitymację procesową powód wskazał, iż (...) sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. SKA zawarły w dniu 30 listopada 2013

roku Umowę Ramową (...) stanowiącą podstawę do zawierania przez strony kolejnych transakcji instrumentów pochodnych (m.in. transakcji kredytowych instrumentów pochodnych – swapów ryzyka kredytowego). Następnie w dniu 21 stycznia 2014 roku nastąpiło przeniesienie ogółu praw i obowiązków ze spółki (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. W wyniku przeprowadzonej transakcji i zmiany komplementariusza zmieniła się nazwa spółki z (...) sp. z o.o. SKA na (...) sp. z o.o. SKA. Wierzytelności wynikające z umów pożyczek gotówkowych zawartych uprzednio przez (...) sp. z o.o. zostały wniesione aportem do spółki (...) sp. z o.o. SKA., zgodnie z uchwałą podjętą na Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu spółki (...) sp. z o.o. SKA.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2-10)

Nakazem z dnia 12 kwietnia 2016 roku wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniono powyższe powództwo.

(nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 11)

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zarzucając, iż kwota dochodzona przez powoda jest zawyżona.

(sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 15)

Postanowieniem z dnia 12 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w L. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Zgierzu z uwagi na wniesienie sprzeciwu i upadek nakazu zapłaty

(postanowienie – k. 20)

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Zgierzu powódka poparła żądanie zawarte w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pozew – k. 26-28 odw.)

W dniu 16 stycznia 2017 roku powódka wniosła odpowiedź na sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty, w której po pierwsze skazała, iż w dniu 26 listopada 2016 roku nastąpiło przekształcenie spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w W. w spółkę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w trybie art. 553 k.s.h. oraz po drugie, poparła powództwo w całości.

(pismo procesowe powódki – k. 70-72)

W dniu 25 stycznia 2017 roku wpłynęło pismo pozwanej, w którym uznała powództwo w części, tj. co do kwoty 340,20 złotych oraz wniosła o stosunkowe rozdzielenie kosztów. W uzasadnieniu przyznała, iż zawarła w dniu 15 lipca 2014 roku z firmą (...) sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...), a firma ta przelała na jej rachunek bankowy kwotę 1.400 złotych. Przy czym pozwana dokonała czterech wpłat na rachunek firmy (...) sp. z o.o.: 12 sierpnia 2014 roku – 266 złotych, 12 września 2014 roku

– 266 złotych, 23 października 2014 roku – 266 złotych i 8 grudnia 2014 roku – 266 złotych, tj. łącznie 1.064 złote. Zatem pozwana uznała powództwo w zakresie kwoty 340,20 złotych, w tym: kwota 336 złotych stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą pożyczki o wysokości 1.400 złotych, a wpłatami w wysokości 1.064 złote oraz 4,20 złote stanowiąca koszt wysyłki wezwania do zapłaty z dnia 7 kwietnia 2015 roku. Wskazała, iż kwestionuje dochodzoną kwotę skapitalizowanych odsetek, bowiem nie uwzględnia dokonanych wpłat. Pozwana nie uznała również kwoty 54,80 złote z tytułu kosztów windykacyjnych, a jedynie kwotę 4,20 złote jako koszt listu poleconego, którym doręczono jej wezwanie do zapłaty. Podniosła, iż par. 10 pkt 2 umowy pożyczki odnawialnej należy uznać za niedozwoloną klauzulę umowną. Dodała, iż dokonane przez nią wpłaty zostały zarachowane przez (...) sp. z o.o.

na poczet przedłużenia terminu spłaty pożyczki, co stanowi obejście przepisów o odsetkach maksymalnych i jako sprzeczne z nimi jest nieważne.

(pismo procesowe pozwanej – k. 80-82)

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2017 roku powódka poparła powództwo i wskazała, iż pozwana czterokrotnie wniosła o przedłużenie terminu spłaty pożyczki i od każdego wniosku pobrana została prowizja za przedłużenie okresu spłaty w wysokości po 266 złotych. Ostatecznie termin spłaty został przedłużony do 7 stycznia 2015 roku i po tym czasie zaczął naliczać odsetki maksymalne.

(pismo procesowe powódki – k. 89-90)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2014 roku K. S. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki odnawialnej V..pl nr (...) w łącznej wysokości 1.400 złotych z terminem spłaty do dnia 14 sierpnia 2014 roku. Pozwana dokonała rejestracji w systemie teleinformatycznym powoda, jednocześnie akceptując warunki umowy pożyczki oraz regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną w (...) sp. z o.o. Nadto dokonując przelewu kwoty 0,01 złotych na konto bankowe (...) sp. z o.o. potwierdziła rejestrację i zgodziła się na zawarcie umowy pożyczki V..pl. W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczania odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie więcej niż odsetki maksymalne (§ 10 pkt 1). Pożyczkobiorca był zobowiązany do ponoszenia opłat z tytułu windykacji pożyczki: 5 złotych – opłata za każdy monit telefoniczny, 2 złote za każdy sms, 15 złotych - opłata za przesłanie każdego wezwania do zapłaty (§ 10 pkt 2). Pożyczkobiorca miał prawo do wnioskowania o przedłużenie okresu spłaty pożyczki, przy czym przedłużenie to było możliwe jedynie po wcześniejszym uiszczeniu na rzecz pożyczkodawcy prowizji za przedłużenie okresu spłaty pożyczki, o wysokości której klient był informowany listownie lub telefonicznie (§ 11 pkt 1 i pkt 2).

(bezsporne, ponadto warunki umowy pożyczki – k. 30, umowa pożyczki odnawialnej V..pl – k. 35-36 odw., tabela opłat i prowizji – k. 37, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną – k. 38-38 odw.)

W dniach 12 sierpnia 2014 roku, 12 września 2014 roku, 23 października 2014 roku i 8 grudnia 2014 roku K. S. wpłaciła na rzecz (...) sp. z o.o. po 266 złotych.

(potwierdzenia dokonania przelewu – k. 83-86)

Pozwana otrzymała jedno wezwanie do zapłaty wysłane listem poleconym.

(okoliczność przyznana przez pozwaną)

W pismach z dnia 8 grudnia 2014 roku, 23 stycznia 2015 roku, 21 lutego 2015 roku i 1 kwietnia 2015 roku, firma (...) sp. z o.o. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty pożyczki wynikającej z umowy numer (...) z odsetkami za nieterminową płatność i opłatą za monity listowne.

(wezwania do zapłaty – k. 31-34)

(...) sp. z o.o w W. oraz (...) Sp. z o.o. SKA w W. zawarły w dniu 30 listopada 2013 roku Umowę Ramową (...) stanowiącą podstawę do zawierania przez strony kolejnych transakcji instrumentów pochodnych (m.in. transakcji kredytowych instrumentów pochodnych – swapów ryzyka kredytowego). Następnie w dniu 21 stycznia 2014 roku nastąpiło przeniesienie ogółu praw i obowiązków ze spółki (...) sp. z o.o. czyli dotychczasowego komplementariusza w (...) Sp. z o.o. SKA na (...) sp. z o.o. w W.. W wyniku przeprowadzonej transakcji

i zmiany komplementariusza zmieniła się nazwa spółki z (...) sp. z o.o. SKA na (...) sp. z o.o. SKA. Wierzytelności wynikające z umów pożyczek gotówkowych nabytych uprzednio przez (...) sp. z o.o. zostały wniesione aportem do spółki (...) sp. z o.o. SKA., zgodnie z uchwałą podjętą na Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu spółki (...) sp. z o.o. SKA.

(bezsporne, nadto kopia aktu notarialnego – k. 39-41 odw., kopia uchwały w sprawie przyjęcia jednolitego Statutu Spółki – k. 42-43 odw., kopia umowy ramowej 2002 z dnia 30 listopada 2013 roku – k. 44-51 odw. z załącznikiem – k. 53-55, kopia umowy zbycia ogółu praw i obowiązków komplementariusza spółki komandytowo-akcyjnej działającej pod firmą (...) sp. z o.o. – k. 52-52 odw., kopia porozumienia o rozliczeniu z fizyczną dostawą z dnia 31 marca 2015 roku – k. 56-57, kopia listy wierzytelności – k. 58-59, uwierzytelniona kopia odpisu pełnego (...) sp. z o.o. – k. 61-62 odw., uwierzytelniona kopia odpisu pełnego (...) sp. z o.o. SKA – k. 63-64 odw.)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna została przekształcona w (...) G. C. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia odpisu pełnego (...) G. C. sp. z o.o. – k. 74-75 odw.)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala na uwzględnienie powództwa w całości. Zasluguje ono jedynie na częściowe uwzględnienie.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 720 § 2 k. c. (w brzmieniu sprzed 8 września 2016 roku) umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Taką umowę zawarły strony. Pozwana nie kwestionowała zarówno faktu zawarcia umowy pożyczki, jak i wysokości pożyczonej od poprzednika prawnego powódki kwoty. Sporna była zaś wysokość należności pozostającej do spłaty. Przy czym, pozwana podniosła zarzut częściowej zapłaty oraz zarzut abuzywności klauzul z umowy pożyczki dotyczących prowizji od przedłużenia terminu spłaty i dotyczących naliczania opłat windykacyjnych.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, przy czym jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). § 3 cytowanego przepisu stanowi zaś, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Klauzulą niedozwoloną jest zatem postanowienie umowy zawartej z konsumentem (lub wzorca umownego), które spełnia (łącznie) wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385¹ k.c. tj.:

- 1) nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie;
- 2) nie jest postanowieniem w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron;

3) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że powódka, zawierając masowo pożyczki z konsumentami, posługuje się wzorcem umownym, na którego wpływ nie mają oni rzeczywistego wpływu. Tym samym spełniona w sprawie jest podstawowa przesłanka, warunkująca sądową kontrolę zgodności postanowień umownych z dobrymi obyczajami, a także pod kątem rażącego naruszenia interesów konsumenta.

Zapisy wiążącej strony umowy nie stanowią jednocześnie postanowień w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron. Do takich postanowień przy umowach nazwanych, a do takich należy umowa pożyczki, należą niewątpliwie ich essentialia negotii. Także w umowach nienazwanych, postanowienia określające elementy konstytutywne dla danego typu czynności, pozwalające na jej identyfikację, uznać trzeba za postanowienia określające główne świadczenia stron. Do postanowień takich nie należą zapisy dotyczące obowiązku zapłaty dodatkowych opłat i prowizji (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 30 września 2002 r., XVII Amc 47/01, Dz. Urz. UOKiK z 2003 r. Nr 1, poz. 244; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2004 r., I CK 472/03, Pr. Bank. 2004, nr 11, s. 21).

W piśmiennictwie oraz judykaturze dominuje pogląd, że klauzula dobrych obyczajów, nakazuje dokonać oceny w świetle norm pozaprawnych, przy czym chodzi o normy moralne i obyczajowe, powszechnie akceptowane albo znajdujące szczególne uznanie w określonej sferze działań, na przykład w obrocie profesjonalnym, w określonej branży, w stosunkach z konsumentem itp. Nie można abstrahować od ich treściowego i funkcjonalnego podobieństwa do zasad współżycia społecznego. Raczej jednak nie należy utożsamiać tych pojęć, gdyż zabieg taki stwarza więcej problemów interpretacyjnych, niż rozwiązuje. Stąd sprzeczność postanowień umowy z dobrymi obyczajami nie musi oznaczać nieważności umowy (art. 58 § 2 k.c.).

W stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Im powinny odpowiadać zachowania stron stosunku, także w fazie przedumownej. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Tak w szczególności kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, Wokanda 2006, nr 7–8, s. 18).

Dla uznania klauzuli za niedozwoloną, zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 k.c., poza kształtowaniem praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, musi ona rażąco naruszać jego interesy. Nie jest więc wystarczające ustalenie nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy (sprzeczność z dobrymi obyczajami), lecz konieczne jest stwierdzenie prawnie relewantnego znaczenia tej nierównowagi (rażące naruszenie interesów konsumenta). Należy uwzględnić nie tylko interesy o wymiarze ekonomicznym, ale inne, zasługujące na ochronę dobra konsumenta, jak jego zdrowie, czas, dezorganizacja zajęć, prywatność, poczucie godności osobistej czy satysfakcja z zawarcia umowy o określonej treści.

Przyjmuje się, że postanowienia umowy rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie, znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. W wyroku z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Pr. Bank. 2006, nr 3, s. 8 Sąd Najwyższy stwierdził, że „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym.

Ocena stopnia naruszenia powinna być dokonywana z uwzględnieniem kryteriów przedmiotowych (np. dotyczących wielkości świadczeń), jak i podmiotowych (np. profesjonalista-lider w branży, konsument-senior). Zwraca się szczególną uwagę na niedopuszczalność poprzestania na ocenie formalnej (np. wielkości świadczeń), ponieważ dla ustalenia rzeczywistej dysproporcji praw i obowiązków należy dokonać jej materialnej oceny, a więc w odniesieniu do strony stosunku (por. M. Bednarek (w:) System prawa prywatnego, t. 5, s. 769; K. Kohutek, Kontrola treści ogólnych warunków umów bankowych na tle nowelizacji kodeksu cywilnego w dziedzinie ochrony konsumenta, Pr. Bank. 2000, nr 12, s. 32–33).

W ocenie Sądu, zapisy § 10 ust. 2 i § 11 umowy, ocenić należało, jako kształtujące obowiązki pozwanej jako pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interes.

Stosowane przez powódkę stawki w wysokości 15 złotych za pismo rażąco narusza dobre obyczaje, w tym zasadę uczciwości kontraktowej. Powódka nadto, w rzeczywistości ponosi koszt 4,20 złotych za pismo, co wynika z cennika usług pocztowych (opłata za listo polecony). Należy zauważyć, iż stosowanie stawek wynoszących ponad 3-krotność rzeczywistych kosztów wysłania listu, nie znajduje żadnego usprawiedliwienia faktycznego poza chęcią nieuczciwego wzbogacenia się kosztem konsumenta. Co więcej, całkowicie zbędne jest, w ocenie Sądu, wysyłanie do pozwanej monitów w odstępie dwutygodniowym. Takie działanie, poza wzbogaceniem się z tytułu opłat za wysłanie pisma przewidzianych w umowie nie ma, zdaniem Sądu, żadnych innych racjonalnych podstaw. Z uwagi na wysokość tych opłat, takie działanie stanowi przy tym rażące naruszenie interesu pozwanej. Ponadto, powódka nie wykazała, aby poza jednym wezwaniem do zapłaty, którego doręczenie pozwana potwierdziła, choćby nadała do pozwanej załączone do akt monity.

Poza powyższymi opłatami powódka przewidziała w umowie także możliwość naliczenia prowizji od przesłużenia terminu spłaty pożyczki, przy czym najpierw trzeba było taką prowizję uiścić, a dopiero wówczas następowało przedłużenie terminu spłaty. Także te postanowienia rażąco naruszają dobre obyczaje i interesy pozwanej. Po pierwsze, opłaty

z tego tytułu stanowią niczym nieuzasadnione dodatkowe wynagrodzenie pożyczkodawcy.

Po drugie, postanowienia umowy przewidujące te koszty zmierzają do obejścia przepisów dotyczących odsetek maksymalnych, i z mocy art. 58 § 1 k.c., są nieważne. Po trzecie, prowizja taka stanowi jednorazowo 19 % wartości pożyczki, i jest rażąco wysoka. Narusza to interesy słabszej strony kontraktu-konsumenta, narażając tym samym powodową spółkę na zarzut działania nieuczciwego o charakterze lichwy.

W konsekwencji, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 366 złotych tytułem kapitału pożyczki pozostałego do spłaty po odjęciu od kwoty pożyczki 1.400 złotych kwoty 1.064 złote (4 x 266 złotych) wpłaconej przez pozwaną na rzecz pożyczkodawcy, którą bezpodstawnie, w ocenie Sądu, zaliczył on na prowizję z tytułu przedłużenia terminu spłaty. Ponadto Sąd zasądził również 4,20 złote tytułem kosztów doręczenia wezwania do zapłaty.

O obowiązku zapłaty odsetek od kwoty 340,20 złotych (366 złotych + 4.20 złote) Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. począwszy od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę.

W zakresie skapitalizowanych odsetek za okres poprzedzający wytoczenie powództwa i nie wychodząc poza żądanie opiewające jedynie okres od 8 stycznia 2015 roku do 28 grudnia 2015 roku Sąd zasądził kwotę 33,60 złote, tj. odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku od kwoty 336 złotych pozostałej do zapłaty od 8 stycznia 2015 roku do dnia 28 grudnia 2015 roku.

O obowiązku zapłaty odsetek od kwoty 33,60 złote Sąd orzekł na podstawie art. 481

§ 1 i § 2 k.c. i art. 482 § 1 k.c. począwszy od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, przy czym pozwana żadnych kosztów procesu nie poniosła. Natomiast powódka poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 1.247 złotych, w tym: opłata sądowa 30 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 1.200 złotych i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 złotych. Powódka wygrała proces w 24 % (Sąd zasądził łącznie 393,60 złote z dochodzonych 1.583,10 złote), a zatem na jej rzecz należało zasądzić tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 299,28 złotych.

Nadto, Sąd nadał wyrokowi w zakresie kwoty uznanej przez pozwaną w rygor natychmiastowej wykonalności stosownie do art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.